

El ministre de l'Interior ha revelat que les forces de seguretat estan realitzant seguiments sobre **Carles Puigdemont**. És una cosa que tots podíem preveure, però no sé si és un assumpte sobre el qual s'hagi d'abundar públicament, amb aquella alegria. Es veu que **Juan Ignacio Zoido** considera que sí, perquè ens n'ha donat uns quants detalls. Assegura que els treballs s'orienten a impedir que l'ex-president de la Generalitat «pugui travessar la frontera en helicòpter, en vaixell o al maleter d'un cotxe». No content amb això, el ministre diu que la Guàrdia Civil cobreix la frontera d'Espanya «dins i fora». I per si això fos poc, ha explicat les limitacions amb què es troben els

Al contraatac Cristina Pardo

‘¿Es el enemigo?’

agents: hi ha massa camins rurals i vies de penetració. I després, el remat: «S'ha dissenyat un dispositiu perquè això no pugui passar».

És el Ministeri de **Gila**. Bé, ja li agradaria al ministeri. Però vaja, explicar públicament quina és l'estratègia que estan seguint les forces de seguretat és inaudit. I dir que estan fent els possibles perquè **Puigdemont** no creui la frontera, és bastant temerari. Perquè això mateix van dir el 9-N, que no hi hauria referèndum, i la gent va votar. En caixes de cartró, però va votar.

Van dir el mateix en el cas de l'1-O, que no hi hauria referèndum, i la gent va votar. En urnes de veritat, amb càrregues policials, amb unes limitacions tremendes i sense garanties legals, però la gent va vo-

tar. També ens van dir que convocaven eleccions amb l'article 155 i que no contemplaven un nou govern d'independentistes i els resultats són els que són. Llavors, home, amb aquests antecedents, el millor que podria fer el ministre **Zoido** és treballar més i parlar menys. Perquè tot és escoltar-lo i visualitzar **Puigdemont** en posició fetal, dins d'un maleter, recorrent la Diagonal.

Zoido ha declarat també que el Govern està «molt preocupat». La veritat és que no m'estranya. Perquè el Ministeri de l'Interior a vegades sembla un sainet. Un, perquè ho explica tot. Olè. Un altre, no convé oblidar-ho, perquè rep investigats al seu despatx pocs dies abans de la seva detenció. Olè, olè. I, per

últim, l'altre, el que exerceix com a director general de Trànsit gràcies a la wifi de casa seva a Sevilla. Olè, olè i olè. Seria desitjable que allò no semblés una revetlla permanentment.

La lliçó de Puigdemont

Però arribats a aquest punt, jo em conformaria que no ens retransmetin el que fan, com, on i a quina hora els membres de les forces de seguretat. Que comptin tots fins a deu mil, com va recomanar **Gregorio Serrano**, abans de posar-se a fer feina. I que n'apreguin de **Puigdemont**, que no li va dir a gairebé ningú que se n'anava a Brussel·les –i mira si se n'hi va anar–, i no ens està explicant com pensa tornar. ≡

«Mai sabràs si pots fer una cosa si no ho intentes»

El quocient intel·lectual no defineix les persones, però determina les oportunitats que tindran en la vida. L'Associació Catalana d'Integració i Desenvolupament Humà (acidH) de Barcelona treballa amb persones que tenen un quocient intel·lectual just per sota del que es considera normal i déficits en la capacitat adaptativa que poden passar inadvertits a simple vista. Guillem Riba (Barcelona, 1988) té intel·ligència límit i entra a l'acidH li va canviar la vida.

–¿Què entén vostè per intel·ligència?

–Tots tenim habilitats pròpies i, tinguem o no discapacitat, tinc clar que som intel·ligents en diverses coses.

–Si Trump passés un test d'intel·ligència li sortiria un quocient intel·lectual alt, i miri.

–Ho he pensat diverses vegades. ¿Com poden certes persones arribar a ser líders?

–¿Quan va ser conscient que les coses li costaven més que als altres?

–Als 4 anys gairebé no m'aguantava dret, i els nens de la meua classe eren més alts que jo i ja corrien. Em costava seguir-los el ritme.

–Anava més lent, però es va treure l'ESO.

–Els professors parlaven ràpid i si no els entenia, t'aguantaves. Va ser una època estressant, però vaig poder acabar l'ESO adaptada. Feia gairebé el mateix que tots, però més fàcil, i els exàmens eren orals. El meu pare, que és molt pacient, m'ajudava a estudiar.

–¿Què tal la relació amb els companys?

CARLOS MONTAÑÉS

Guillem Riba Rossy

Defensa el dret de les persones amb intel·ligència límit a demostrar les seves diverses capacitats.

PER
Gemma Tramullas

–Hi havia el típic que et feia la guitza i t'arruinava la vida, però bé... Al'ESO vaig coincidir amb nouvinguts que no sabien la llengua i això em va ajudar a no sentir-me diferent.

–¿No va pensar a abandonar els estudis?

–No. Sempre he pensat que si creus que pots fer una cosa, per molt complicada que sigui, pots acabar fent-la.

–¿Quina és la seva millor capacitat?

–La constància. Abans vivia a Igualada i vaig estar anys anant i venint a Barcelona en bus, primer per estudiar i després per treballar. Em llevava a les cinc del matí i sempre arribava dels primers.

–Va estudiar un grau de cuina i després auxiliar administratiu a l'escola que l'associació acidH té al barri de Gràcia.

–Voldria donar-los les gràcies. Si no fos per ells els estudis m'haurien costat més i no hauria trobat feina, ni pis. Quan hi vaig arribar era supertímid i no m'atrevia a mirar les persones a la cara. Apuntar-me a teatre em va ajudar molt.

–¿De què treballa?

–De mosso en uns grans magatzems. M'ha anat bé, perquè he conegut un món nou, però no em veig fent això tota la vida. Tinc discapacitat, però puc fer més del que faig.

–¿Què li agradaria fer?

–Un dia vaig veure una persona amb síndrome de Down a la caixa d'un forn i això em va marcar. Jo també podria fer-ho, si tenen paciència i me n'ensenyen. A més, soc bo en matemàtiques.

–¿Quin efecte té que al seu currículum posi que té un 38% de discapacitat?

–Les nostres oportunitats laborals són escasses. En segons quines coses em sento discriminat perquè no em deixen demostrar si soc capaç de fer una cosa o no. Hi ha empreses que pensen que per tenir discapacitat no podràs fer això o allò, però pensar així és del segle passat. Mai sabràs si pots fer una cosa si no ho intentes.

–El seu objectiu és la plena independència.

–Vaig passar per una llar d'entrenament de l'associació, on t'ensenyen a fer bé les tasques de casa, i ara visc en un pis que també és d'acidH. El meu objectiu és anar-me'n a viure amb la meua parella d'aquí uns anys. Hauré de millorar, perquè soc un pèl discapacitat i això pot ser un problema en la vida diària, però ho aconseguirem. ≡

gentecorriente@elperiodico.com

COMPREM EL SEU EDIFICI A BARCELONA

de forma ràpida, confidencial i al comptat

Som especialistes en la compra d'edificis sencers per a la rehabilitació i posada en valor. Reformats o a reformar, amb llogaters o sense, la seva propietat estarà en bones mans. Truqui'ns avui i concerta una cita.

T 935 481 403

info@mkpremium.com

www.mkpremium.com